

Hogere voorziening ingesteld op 13 februari 2022 door KY tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer) van 1 december 2021 in zaak T-433/20, KY / Hof van Justitie van de Europese Unie

(Zaak C-100/22 P)

(2022/C 237/33)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: KY (vertegenwoordigers: N. Maes, J.-N. Louis, avocats)

Andere partij in de procedure: Hof van Justitie van de Europese Unie

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van 1 december 2021 in zaak T-433/20 vernietigen;
- opnieuw uitspraak doen, en:
- het beroep ontvankelijk en gegrond verklaren;
- het besluit tot afwijzing van het door rekwirante geformuleerde verzoek tot terugbetaling nietig verklaren;
- de verwerende partij verwijzen in de kosten van de beide instanties.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens rekwirante heeft het Gerecht bij het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring op een aantal punten blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, die voornamelijk voortvloeit uit een verwarring tussen een vordering gebaseerd op ongerechtvaardigde verrijking en een hypothetische betwisting van de regels op het gebied van de betaling van pensioenrechten.

Het eerste middel is ontleend aan een onjuiste rechtsopvatting, voor zover het Gerecht het bestaan van een rechtsgrondslag voor ongerechtvaardigde verrijking heeft aanvaard, en aan een ontoereikende motivering van het bestreden arrest.

Het tweede middel is ontleend aan een onjuiste rechtsopvatting van het Gerecht met betrekking tot de toepassing van de regel van het minimum voor levensonderhoud.

Het derde middel is ontleend aan een onjuiste rechtsopvatting, voor zover het Gerecht heeft vastgesteld dat er geen sprake is van verarming.

Het vierde middel is ontleend aan schending van het Unierecht, aangezien het Gerecht de rechtspraak Barroso Truta e.a./Hof van Justitie van de Europese Unie (arrest van 18 september 2018, T-702/16 P, EU:T:2018:557, punten 104 tot en met 106) heeft miskend.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale di Napoli (Italië) op 17 februari 2022 — Strafzaak tegen CU

(Zaak C-112/22)

(2022/C 237/34)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale di Napoli

Partijen in de strafzaak

CU

Prejudiciële vragen

1) Staat het Unierecht — in het bijzonder artikel 18 [VWEU], artikel 45 [VWEU], artikel 7, lid 2, van verordening (EU) nr. 492/11 ⁽¹⁾, artikel 11, lid 1, onder d), van richtlijn 2003/109/EG ⁽²⁾, artikel 29 van richtlijn 2011/95/EU ⁽³⁾, artikel 34 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 30 en 31 van het Europees Sociaal Handvest van de Raad van Europa — in de weg aan een nationale regeling zoals die welke is vervat in artikel 7, lid 1, en artikel 2, lid 1, onder a), van wetsbesluit nr. 4 van 28 januari 2019, na wijziging omgezet bij wet nr. 26 van 28 maart 2019, voor zover deze wet de toegang tot het basisinkomen afhankelijk stelt van een verblijf van ten minste tien jaar in Italië (dat de laatste twee jaar, uitgaande van het tijdstip van indiening van de aanvraag, en tijdens de gehele duur van de uitkering ononderbroken moet zijn), waardoor Italiaanse staatsburgers, Europese staatsburgers die houder zijn van een verblijfsrecht of van een permanent verblijfsrecht, of langdurig ingezetenen derdelanders die minder dan tien jaar, of tien jaar maar de laatste twee jaar niet ononderbroken, in Italië hebben verbleven, minder gunstig worden behandeld dan dezelfde categorieën ingezetenen die tien jaar, waarvan de laatste twee ononderbroken, in Italië hebben verbleven?

Ingeval de voorgaande vraag bevestigend moet worden beantwoord:

2) Staat het Unierecht — in het bijzonder artikel 18 [VWEU], artikel 45 [VWEU], artikel 7, lid 2, van verordening (EU) nr. 492/11, artikel 11, lid 1, onder d), van richtlijn 2003/109/EG, artikel 29 van richtlijn 2011/95/EU, artikel 34 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 30 en 31 van het Europees Sociaal Handvest van de Raad van Europa — in de weg aan een nationale regeling zoals die welke is vervat in artikel 7, lid 1, en artikel 2, lid 1, onder a), van wetsbesluit nr. 4 van 28 januari 2019, na wijziging omgezet bij wet nr. 26 van 28 maart 2019, voor zover deze wet langdurig ingezetenen, die een permanent verblijfsrecht in een lidstaat van de Unie kunnen verkrijgen na vijf jaar in het gastland te hebben verbleven, en langdurig ingezetenen die tien jaar in het gastland hebben verbleven, waarvan de laatste twee jaar ononderbroken, verschillend behandelt?

3) Staat het Unierecht — in het bijzonder artikel 18 [VWEU], artikel 45 [VWEU], artikel 7, lid 2, van verordening (EU) nr. 492/11, artikel 11, lid 1, onder d), van richtlijn 2003/109/EG en artikel 29 van richtlijn 2011/95/EU — in de weg aan een nationale regeling zoals die welke is vervat in artikel 7, lid 1, en artikel 2, lid 1, onder a), van wetsbesluit nr. 4 van 28 januari 2019, die aan Italiaanse staatsburgers, Unieburgers en derdelanders een verblijfsvereiste van tien jaar (waarvan de laatste twee jaar ononderbroken) oplegt om toegang te krijgen tot het basisinkomen?

4) Staat het Unierecht — in het bijzonder artikel 18 [VWEU], artikel 45 [VWEU], artikel 7, lid 2, van verordening (EU) nr. 492/11, artikel 11, lid 1, onder d), van richtlijn 2003/109/EG, artikel 29 van richtlijn 2011/95/EU, artikel 34 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 30 en 31 van het Europees Sociaal Handvest van de Raad van Europa — in de weg aan een nationale regeling zoals die welke is vervat in artikel 7, lid 1, en artikel 2, lid 1, onder a), van wetsbesluit nr. 4 van 28 januari 2019, voor zover die regeling Italiaanse staatsburgers, Unieburgers en derdelanders ter verkrijging van het basisinkomen verplicht te verklaren dat zij gedurende tien jaar, waarvan de laatste twee jaar ononderbroken, in Italië te hebben verbleven, met zware strafrechtelijke gevolgen in geval van een valse verklaring?

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie (PB 2011, L 141, blz. 1).

⁽²⁾ Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (PB 2004, L 16, blz. 44).

⁽³⁾ Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (PB 2011, L 337, blz. 9).